

Enkele honderden tot duizenden eenden liggen rustig op of rond de kooiplas. De kooiman controleert de windrichting. Hij gaat met zijn hondje naar een vangpijp waar de wind uit blaast en kijkt door een klein gaatje in de rietschermen op de plas. Als alles rustig is, kan het vangen beginnen.

De kooiman werpt graan over de rietschermen in het water bij het begin van de vangpijp. De tamme eenden komen daar onmiddellijk op af en lokken wilde soortgenoten mee. Sommige kooimannen fluiten even voor die voederbeurt. De tamme eenden weten wat volgt en komen dan sneller naar het voedsel.

Op een wenk van zijn baasje loopt de hond door het hondengat, een kleine opening in de rietschermen bij het begin van de vangpijp, en loopt in de pijp. Achter het eerste of tweede korte scherm komt de hond opnieuw aan de zijde van de kooiman. Daar wacht hem immers een stukje brood of een andere beloning. Dat rondjes lopen herhaalt zich enkele keren.

Vervolgens loopt de kooiman verder langs de vangpijp en hij werpt voedsel over de korte schermen in het water. De tamme eenden volgen en zowat halfweg de vangpijp loopt de hond opnieuw enkele rondjes rond een kort scherm. Voor de nieuwsgierig geworden wilde eenden is het alsof er verschillende honden achter elkaar naar het einde van de vangpijp lopen. De hond jaagt de eenden dus

niet in de pijp, maar de eenden volgen nieuwsgierig de hond.

Als de wilde vogels eenmaal voorbij de bocht van de vangpijp gelokt zijn, zijn ze buiten het zicht van de honderden of duizenden eenden op de kooiplas. De kooiman loert door een klein gaatje in een kort scherm en schat in hoeveel wilde vogels al vangbaar zijn.

Hij kan ze onderscheiden van zijn rustig etende tamme eenden, want de wilde kijken wantrouwiger rond en reikhalzen meer.

De kooiman loopt stil in een wijde boog weer naar het begin van de vangpijp bij het eerste

of tweede kort scherm. Dit teruglopen naar het begin van de vangpijp, onzichtbaar voor de eenden in de vangpijp, kan ook ingekort worden als de korte schermen verbonden zijn door lagere knieschermen.

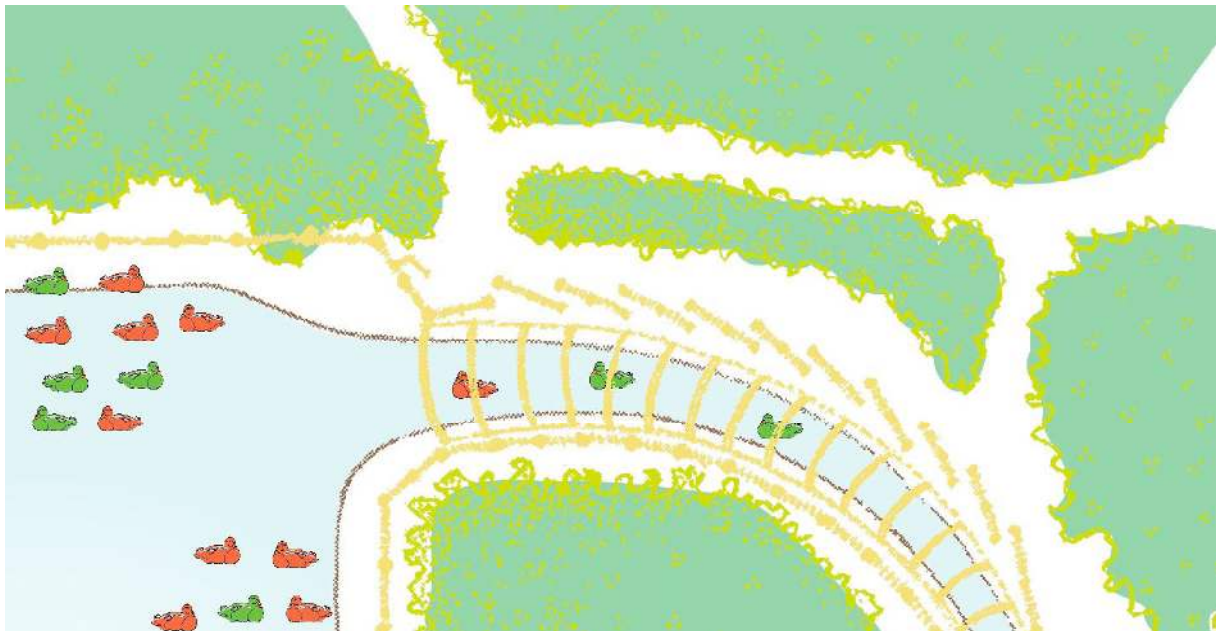
Ongeveer halverwege de vangpijp laat de kooiman zich, tussen de korte schermen door,

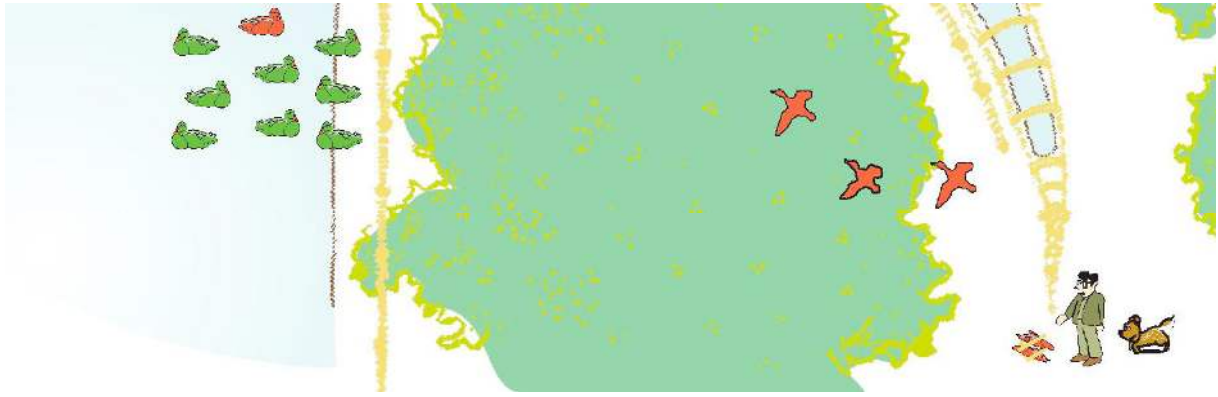
zien aan de eenden. Vanaf de kooiplas is hij onzichtbaar, maar de eenden die de bocht voorbij zijn en zich op het einde van de pijp bevinden schrikken op bij het zien van een mens die breed met de armen zwaait en in hun richting komt. De tamme eenden schrikken niet en blijven rustig eten. De wilde vogels vliegen verder naar het einde van de pijp.

De eenden botsen echter tegen de netten, vallen neer en vluchten verder tot in het vangfuijnet. De kooiman maakt dit net los, zodat hij de eenden één voor één levend en onbeschadigd eruit kan halen. De tamme eenden zwemmen terug naar de kooiplas.

Bij het vangen voor consumptie worden de eenden letterlijk de nek omgedraaid. De eenden kunnen nog wel eens wegspartelen door hun laatste stuiptrekkingen. Daarom werpt de kooiman ze in het spartelhok. De eenden komen tenslotte bij de poelier en in de keuken terecht. Als er gevangen wordt in verband met ringwerk, krijgen de vogels een ring om de poot en worden ze weer vrijgelaten.

Bron: Eendekooien in Vlaanderen en Nederland en 7 andere Europese landen.